

Jobb ajánlat nincs

KÖNYVKRITIKA - LXIV. évfolyam, 11. szám, 2020. március 13.

Halmi Tibor: Utolsó csatlakozás. FISZ-Apokrif Könyvek, Budapest, 2019, 96 oldal, 1800 Ft

Első kötettől nem megszokott érettség ez, hiszen a szkepszis, a bizakodás, az önvédelem, valamint a veszteség elfogadása és belátása egyszerre jellemzi, valóság- és élményanyagának közlése változatos érzelmi dinamikát mutat. Ugyanakkor vershelyzetei (kocsmában, pályaudvaron veszteglés) talán lehetnének kevésbé tipikusak vagy változatosabbak, még akkor is, ha az *utolsó csatlakozás* mind metonimikus, mind metaforikus hozadéka ezeknek az állapotoknak, helyzeteknek a közlése. Az első ciklushoz képest megnövelt személyesség magával vonja számos helyen a versnyelv közhelyességét szokványos és gyakran redundáns szókapcsolatok, képek alkalmazásával: „tágas messzeség” (68.), „lemondó sóhajtás” (68.), „hallgatag mezők” (70.), „megunt életek” (70.), „a ránk sötétedő ég” (73.), „kikötő a semmibe” (79.), „kósza fénysugár” (90.).